

ikke, at det ærede Medlem kan have nogen fuldt begrundet Mening om alle de Forhold, som han udtalte sig om, saaledes at han ser sig istand til med nogenlunde Sikkerhed at sige: Saaledes er det. Et Par Bemærkninger skal jeg derfor tillade mig at gjøre til det ærede Medlem. For det første maa jeg minde det ærede Medlem om, at vi have Indførselsforbud overfor Holland; mellem Holland og os eksisterer der Indførselsforbud. Det hollandske Kvæg behøve vi derfor ikke at bekjæftige os med som saadant. Forsaa vidt der skulde være Tale om at oversføre saadant fra Sverige, synes jeg dog, at det ligger noget fjænt at betegne dette som Indførsel fra Holland. Det ærede Medlem mente, at paa Grund af, at Sverige forbød Indførsel, dengang Kvægsygen opstod i Holbæk, skulde vi have gjort det samme. Det tror jeg ikke; faktisk var jo Sygdommen her hos os, og derfor tror jeg nok, at det kunde gaa, at Sverige forbød Indførslen. Jeg antager, at man har gjort det i Henhold til det eksisterende Lovbud, og Foranstaltningen blev ogsaa hævet, saasnart det med nogenlunde Villighed kunde fordres. Noget anderledes stiller det sig maaske for vort Bedkommende, men det ønsker jeg at komme tilbage til lidt udførligere i en anden Sammenheng. Min Opfattelse er nemlig her ikke ganske den samme som den, den ærede Ordfører for Forespørgerne gik ud fra. — Endelig mente det ærede Medlem fra Skive (Chr. Jensen), at det var af Hensyn til England, at vi skulde udstede Forbud og gaa til at lukke for Sverige. Jeg tror, at det ærede Medlem har set urigtigt paa dette Forhold. Jeg tror, at hvis vi vilde have forsøgt os i den Retning af det Hensyn og gjort dette gjældende paa dette Sted, saa kunde det maaske let have gaaet os galt. Som Forholdene ere, tror jeg ikke, at vi med Føje kunne stille os saaledes, saa at jeg tror, at det ærede Medlem talte for meget for sin egen eller vor egen Pose, for de jydsk Kreaturer, og ikke saae, at Konsekvenserne maatte have været ubeldige for vort Bedkommende. Jeg kan ikke se Andet, men jeg skal forøvrigt ikke komme vidtløftig ind derpaa. — Endelig bekjæftigede det ærede Medlem sig med Veterinærforholdenes Standpunkt i Sverige. Det skal jeg ikke indlade mig paa; jeg ved ikke Andet end, at det er betryggende, og at deres Veterinærer i det Hele ere dygtige Folk. At der i et Land, hvor Befolkningen i mange Egne er mere spredt, ikke kan være en saadan Stab af Dyrlæger som paa vore Døer med deres forholdsvis store Befolkning, det er Noget, som følger af sig selv. Men deraf kan man paa ingen Maade slutte, at Ellsyn ikke er tilstede i Sverige i tilstrækkeligt Omfang og udfø-

res med Dygtighed. Jeg tror, det er bedst at lade dette Forhold ligge, og jeg antager ikke, det ærede Medlem kender disse Forhold saa nøie, at han skulde have Grund til at lade det undergaa en egentlig grundig Bedømmelse. — Med den ærede Ordfører for Forespørgerne er jeg ikke ganske enig i hans Opfattelse — og det er jo en Opfattelse, det her kommer an paa — af, hvorledes Regjeringen har set paa Sagen, dengang Kvægsygen udbrod i Holbæk. Jeg tror ikke, at vi kunne bestemt gaa ud fra, at Regjeringen dengang ansaa det for konstateret, at der var Sygdom i Sverige. Jeg tror, det maa vi gaa ud fra, og jeg synes, det stemmer med, hvad den ærede Minister sagde om, at det hele Forhold skulde sig noget tvivlsomt, og vi havde Grund til at være aarvaagne i den Henseende. Naar man ser hen til Forholdene, til Narstiden og forskjellige andre Momenter, kunde det vel være forsvareligt at stille os, som vi gjorde dengang, meget strengt overfor os selv — thi det er ganske rigtigt, at det gjorde vi — medens vi derimod lod Forholdet være noget suspenderet overfor Sverige. Jeg tror godt, det kan forsvares. Jeg har forstaaet den høitærede Minister saaledes, at Ministeren til Foraars tid vilde indføre Forholdsregler, som han i og for sig ansaa for betryggende. Jeg har forstaaet ham saaledes, at den Kommission, der skal sammentræde, ikke er noget Øventuelt, men Noget, der vil ske inden meget kort Tid, om saa Dage maaske, og at Ministeren, forsaavidt Kommissionen ikke maatte være istand til inden rimelig Tid paa et Tidspunkt, hvor man finder det nødvendigt at skride ind, at fuldende sine Dverveielser og komme til et Resultat, da selv vilde tage Sagen i sin Haand. Hvis vi kunne gaa ud fra det, tror jeg, at Sagen i det Hele taget er behandlet paa rette Maade, jeg tror, at man under slike Nødsforhold skal gjøre, hvad der er nødvendigt for at føle sig nogenlunde betrygget, men ikke skride haardere og mere uforsigtigt ind end høist nødvendigt. Paa et Punkt er jeg meget uenig med den ærede Ordfører for Forespørgerne, hvis jeg har forstaaet ham rigtigt, nemlig med Hensyn til Regjeringens Proklamation, om jeg maa bruge det Udtryk, af, at Lunge- sygen nu fandtes i Holbæk. Jeg tror, at det er fuldstændig rigtigt, at det er det eneste Fornuftige, Loyale og Rigtige, at man, naar man har en saadan Ting konstateret, skal vedkjende sig den. Jeg tror, at det er rigtigt, at man gjorde det i Dønsø, og ligeledes at man gjorde det i Holbæk, altsaa at man lader Sagen konstatere og derpaa træffer fuldstændig betryggende Foranstaltninger. Det maa jeg hævde, at Foranstaltningerne ere blevne truffet hurtigt og godt ved Af-